בנדר

נשמת ההיכל

עצם כתב יד קדשו של רבינו מרן בעל הסולם ותלמידיו זיע"א, שלא ראו אור מעולם

ברכות ותודות למכון "אור הסולם" ולעומדים בראשה על אדיבותם בהגלות כתבי הקודש

כיצד זוכין להשגה

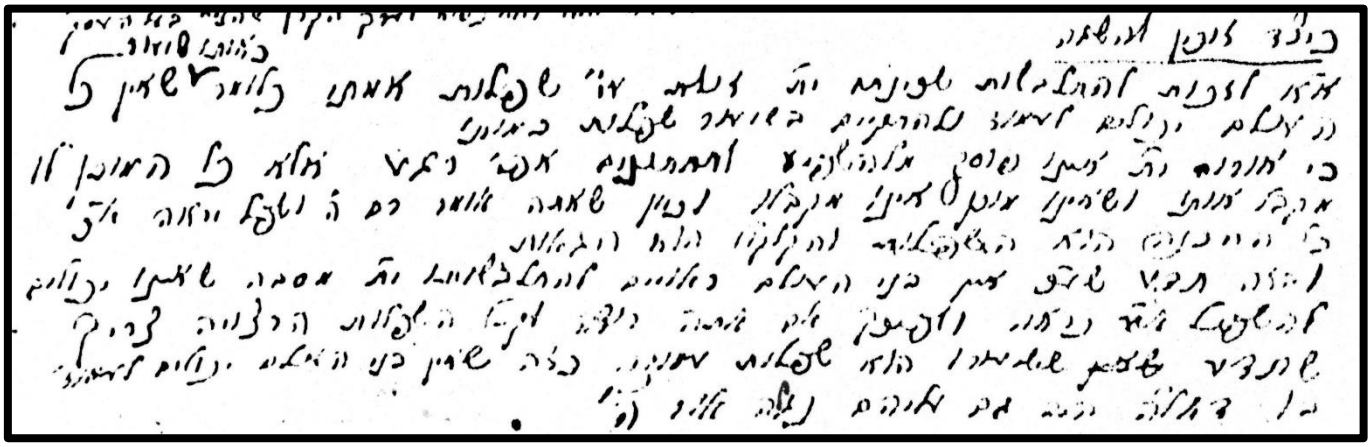

כיצד זוכין להשגה

אי אפשר לזכות להתלבשות שכינתו ית', זולת על ידי שפלות אמתי, כלומר, כאותו שיעור שאין כל העולם יכולים לעמוד ולהתקיים בשיעור שפלות כמותו.
כי אורו ית' אינו פוסק מלהשפיע לתחתונים אפי' רגע, אלא כל המוכן לו מקבל אותו, ושאינו מוכן אינו מקבלו, וכיון שאתה אומר 'רם ה' ושפל יראה' (תהלים קלו, ו), א"כ כל ההכנה היא השפלות והקלקול הוא הגאות [1]
בזה תדע שעל כן אין בני העולם ראויים להתלבשותו ית', מסבה שאינם יכולים להשפיל את עצמם כראוי. ולפיכך אם אתה רוצה לקבל השפלות הרצויה, צריך שתדע ששיעורו הוא שפלות עמוקה כזה, שאין בני העולם יכולים לעמוד בו, דאי לאו הכי היה גם עליהם נגלה אור ה'.

[1] עי' ברכת שלום שמעתי (מאמר קיב): "איך אפשר להיות השתוות עם ה', בזמן שהאדם הוא מקבל, והשם ית' הוא משפיע. ולזה אומר הפסוק "רם ה' ושפל יראה". אם האדם מבטל את עצמו, נמצא שאין לו שום רשות להיות מפריד בינו לה', אז הוא "יראה", היינו שזוכה למוחין דחכמה. ו"גבוה ממרחק ידע". אבל מי שהוא בעל גאוה, היינו שיש לו רשות בפני עצמו, אזי הוא נתרחק, משום שחסר ההשתוות". עי"ש גם במאמרים קטו וקטז.

חברים יקרים: בודאי אתם מבינים את חשיבות פעולותיה של אור הסולם ונהנים מפירותיה.
אור הסולם זקוקה לתמיכתכם, היו שותפים!!!
תוכלו לתמוך בנו בהוראת קבע או באופן חד פעמי, כל אחד כפי מתנת ידו הרחבה, כדי שנוכל להמשיך ולשרת את כלל הלומדים.(ניתן ליצור קשר בטלפון 050-4194229)

לע"נ ר' בנימין בן ר' שלמה נלב"ע י"ב מרחשון ה'תשע"ז תנצב"ה. לע"נ איתי בן חיים הי"ד. **לקבלת העלון שלחו בקשה למייל** d052769144@gmail.com

מתיקות

נשמת התורה

שנה ב'

מאמר חסידות בדרך תורת מרן רבינו הקדוש בעל הסולם זיע"א

פרשת לך לך ה'תשע"ט

עניין אברהם אבינו וכשנגדו בלעם הרשע

אברהם אבינו שורש אמונתנו

'לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך אל הארץ אשר אראך' וברש"י: להנאתך ולטובתך וכו'. לפי שהדרך ממעטת את פריה ורביה וממעטת את הממון וממעטת את השם, לכן הוזקק לשלש ברכות הללו. עניין אברהם אבינו, שהוא היה ראש למאמינים וראש לנדבני הלב אליו יתברך, כמו שאמרו חז"ל: בן ג' שנה הכיר אברהם את בוראו. וכן דרשו חז"ל את הפסוק: 'מה יפו פעמיך בנעלים בת נדיב' שקאי על עם ישראל שהם בתו של אברהם אבינו. ושורש אמונתנו הוא מאברהם אבינו. ואפש"ל שכל דבר ודבר אפשר להבחינו 'בעולם שנה נפש' ועניין אמונה מבחי' עולם זה ארץ ישראל, ובבחי' שנה זה חג הפסח שנקרא חג האמונה, ובבחי' נפש זה אברהם אבינו וזרעו עם ישראל שהם מאמינים בני מאמינים.

כשהמלכות מלבישה את ספירת החכמה היא נקראת אמונה

ועניין האמונה הוא כנגד ספירת המלכות מתי שהיא דבוקה בספירת החכמה (מבואר בספר 'משה עבדי'), כי החכמה זה שפע של תענוג שהשי"ת רצה להשפיע לנבראים, וא"א לקבלו אלא בדרך תיקון, שהוא השוואת הצורה והנבראים, שהם חלקי המלכות, שהוא הכלי שמקבל את השפע, הנה הם מתקנים את המלכות שתוכל לקבל את שפע החכמה. והנה, כשהמלכות נמצאת בשפל המצב, שאינה ראויה לאורות, נקראת שושנה בין החוחים, שיש לה רק ספירת כתר וט' הספירות שלה נפולים בעולם בי"ע שהם עולם הפירוד ואפשר לרמז בדרך אפשר שזהו עניין 'ותשלך אמת ארצה', שאמת במס' קטן הוא ט'. וזה רומז על ט' הספירות שלה שנפלו , ובגדלות שלה, כשמלבישה את החכמה היא נקראת אמונה.

לך לך מארצך היינו מאמונת המח לאמונת הלב

ואמונה אין הפירוש כמו שחושבים שהוא חוסר הבנה מוחלט, אלא אמונה הוא כמו חוש שישי, שהוא מין השגה של נשמה שהיא הרבה יותר עמוקה מההשגחה של השכל החיצוני. וזה ההבדל בין אמונת המח לאמונת הלב. אמונת המח הוא שאדם מאמין בה' ובהשגחתו, ואמונת הלב הוא חוש נבואי ממש, כמו הנביא שהיה משיג מראות הנבואה ע"י הנשמה ולא ע"י שכל חיצוני. והעיקר הוא אמונת הלב. ואמונה הוא מלשון 'ויהי אומן את הדסה', לשון קשר. ומבחינה זו שהשכינה נקראת אמונה, אברהם אבינו הוא ראש למאמינים. והוא התחיל עם אמונת המח, שהביט והתבונן על הבריאה והבין שלכל סדר יש מסדר. וההליכה של אברהם אבינו אל ארץ ישראל הוא ההליכה מאמונת המוח אל אמונת הלב. כי ארץ ישראל זה בחינת אמונה בבחי' 'עולם' כנ"ל, כי זהו המקום בעולם שמשיגים נבואה שכנ"ל נבואה זו עניין האמונה שהוא גילוי כוחות הנשמה. ובחו"ל ללא שורה נבואה כי חו"ל הוא בחי' פגם האמונה, שבחו"ל אפשר להשיג רק אמונת המוח, שזה להכיר את השי"ת דרך הבריאה. אבל בארץ ישראל משיגים את אמונת הלב החושית, שלמות של מלכות שמים. וזה עניין מה שה' ברך את אברהם 'בכל', כי אדם שיש לו אמונה חושית משיג איך כל מעשיו יתברך שלמים, אפי' שבשכל חיצוני עדיין לא מושג עניין שלמות זו מ"מ מצד החוש הנשמתי חוש הנבואה הרי הוא משיג שהכל שלם. וזהו עניין הברכה של 'בכל', שאאע"ה ע"י השגת אמונת הלב השיג שלמות זו. בשלמות האמונה הגוף נשלם גם כן והזוה"ק דורש "אברם" אב – לשון לימוד ור"ם – לשון רוממות. ואומר הזוה"ק שעניין 'לך לך מארצך אל הארץ אשר אראך' הכוונה שהנשמה תרד ממרום מקומה אל הגוף, ולכאו' יש להבין, הרי ארץ ישראל הוא מקום הנבואה ואיך דורש הזוה"ק את 'הארץ אשר אראך' על הגוף. אלא עפ"י הנ"ל מובן כי אמרנו שסוד האמונה שזכה לה אברהם אבינו הוא בחי' 'וה' ברך את אברהם בכל', שזוכה לראות שהכל בשלמות וגם חסרונות הגוף הרי הם שלמים. ומעתה מובן שאין סתירה בין הדברים, כי אפי' אם נאמר ש'אל הארץ אשר אראך' הכוונה הגוף, אבל הכוונה אל הגוף מצד איך שהוא שלם, איך שמאיר בו אור החכמה והחיים, ע"י האמונה הקדושה. וידוע מהזוה"ק, שהגוף רמוז בשרה אמנו והנשמה באברהם אבינו. ושרה נאמר עליה שאפי' שהיתה בת תשעים היתה לה עדנה. והענייין שהגוף של אברהם שזוהי שרה הוא במעלה גדולה מאד, שנמצא על שלמותו למעלה מן הזמן. ועל כן אפי' שהוא בן תשעים הוא יכול להוליד.

עניין טלטול הדרך כדי לזכות לכלי נצחי בחינת חסד שנעשה חכמה

וכדי לזכות לדרגא זו יש ללכת דרך ארוכה ומייגעת, ובדרך הזו מתגלים סתירות גדולות עד שנראה שהולכים בדרך הפוכה לגמרי. ונראה שרק יורדים אחורנית מעבודת ה'. וזהו מה שרש"י אומר שהדרך ממעטת את השם ואת הממון ואת הפריה ורביה, שהם ג' הדברים שזוכה להם העובד ה', בח' ג' קווין 'שם' בחי' קו ימין, כמו שאומר הכתוב: 'טוב שם משמן טוב'. ושמן הוא בחי' ימין, וממון הוא רמז לקו שמאל. ידוע שממון הוא עניין הדמים שהם גבורות, ופריה ורביה הוא קו האמצעי. והטעם שהדרך ממעטת כי כל עוד שאדם לא זכה לארץ ישראל, לנבואה, לאמונת הלב, הוא מרגיש ישות בעצמו. והישות מפסיקה כל שפע, כי יסוד כל שפע אין סופי הוא ביטול היש. וע"כ תחילת התיקון שמרוקנים מאדם כל הצלחה מדומה הבאה מן היש שלו כדי שיזכה ליש אמיתי המשמש לגילוי א"ס, כי אין נותנים מן השמים שפע אמיתי אא"כ הוא נצחי. וכדי לגלות שפע נצחי צריך גם כלי עם תכונות נצחיות, שזה כח – מה מצד אחד כ"ח – שהוא התגברות וישות, ומצד שני מ"ה – בחי' ביטול ואנחנו מה, ואברהם איש החסד הוא בחי' חכמה, כי ידוע שחסד בגדלות נעשה חכמה, וכשחסד נעשה חכמה אז הכלי נקרא אמונה, שהוא כלי נצחי, וזה הפי' 'כולם בחכמה עשית'. והיינו שכשאתה משיג את הכלי הנצחי הזה, בחי' אמונה הנקרא חכמה, אתה רואה שהכל אתה 'עשית' ואני לא עשיתי כלום. וקודם שאדם זוכה לכלי החכמה הוא מרגיש שהוא פועל והוא עושה. וע"כ כדי שאדם יזכה לכלי הזה, בדרך לזה מרוקנים ממנו את כל ההצלחות המדומות שבאו מן היש.

> **יש לי מושג**
> **עתידה החכמה להתגלות**
> כשיהיה קרוב לימות המשיח אפילו תינוקות שבעולם עתידים למצוא סודות החכמה.
> (זוה"ק, וירא ע"פ הסולם)

בלעם ראש לכל החורבנות אברהם אבינו ראש לכל התיקונים

והנה ההפך של אברהם אבינו הוא בלעם, שכמו שאברהם אבינו הוא ראש לעולם התיקון, ועולם התיקון הוא עולם האצילות הנק' חכמה כנ"ל שהוא הביטול, בלעם הוא ראש עולם החורבן, ראש למלכים הנשברים, מלך הדעת הנקרא 'מלך הדעת', בלעם בן בעור. ועניין ז' המלכים הוא ידוע שהם שורש לכל מיני השליטה שיש לסטרא אחרא על בני אדם במידות רעות. שהאהבה הרעה באה ממלך החסד, והיראה הרעה ממלך הגבורה. אבל ראש לכל המלכים הוא מלך הדעת, הוא 'בלעם בן בעור', שעניינו הוא הרצון לבלוע הכל לעצמו, וממנו הכל מסתעף. ולעומתו בקדושה על מיני תקונים שישנם בעולמות הקדושה, כולם מסתעפים מאברהם אבינו, שעניינו הו הביטול ההשפעה והנתינה. והנה שניהם באו מאותו מקום,מארץ ארם. וכמו שכתוב בפ' בלק 'מן ארם ינחני בלק'. וכותב בעל הטורים: 'כלומר היאך אנו באים עליהם מארם לקללם, ומארם יצא אברהם אביהם טעון בברכות, שנאמר: לך לך מארצך, וכתיב ואברכך וגו'". א"כ רואים שאברהם הוא הפך בלעם, כי בלעם הוא שורש החורבן, בחי' עין רעה, שהוא מלך בלע בן בעור, שרוצה לבלוע הכל.

איך משתמשים בכח הרוממות שבנפש האם כלפי ה' או כלפי עצמינו

וזהו הרמז שגם אברהם וגם בלעם באו מארם. ארם הוא לשון רוממות. והשאלה תמיד: האם אדם מחשיב את עצמו לבחי' רוממות, שהוא המרומם, או שהוא מחשיב את השי"ת שהוא מרומם. כי מציאות האדם שחייב להחשיב ולרומם משהו, וזה טבע בבריאה. והאדם יש לו בחירה: האם להחשיב ולרומם עצמו או לרומם את השי"ת וע"כ אברהם בא מארם, שזה רוממות ה', והלך אל ארץ ישראל, שהפירוש הוא שהכניס את כל עניין הרוממות בעניין ארץ ישראל, שהוא האמונה. וע"י הרוממות הזו זוכה לעין טובה, בבחי' ארץ ישאל 'עיני ה' אלוקיך בה'. וכן כתוב בזוה"ק שעניין הברכה קשורה עם עין טובה. כמ"ש: טוב עין הוא יבורך. וע"כ השי"ת אמר לאברהם: והיה ברכה, כי אתה מקושר עם ארץ ישראל, שהיא בחי' עין טובה כנ"ל, וע"כ אתה מברך, כי ברכה קשורה לעין טובה. משא"כ בלעם שהוא לוקח את עניין 'ארם', שהוא הרוממות, אל עצמו, שהוא המרומם. וע"כ הוא בחי' עין רעה וקללה, וע"כ בג' הברכות שנתברך אברהם אבינו היה בלעם פגום בהם, כי נתברך בעניין 'השם', שהוא עניין הכבוד. ובלעם כל דיבורו היה בגאווה, שמגיע לו הכל וכן לא הסכים ללכת עם שרי בלק הפחותים ועל כן בלק שלח לו שרים יותר מכובדים. כמ"ש בפ' בלק. וכן אברהם נתברך בממון ובלעם היה פגום בעניין הממון, כמ"ש: אם יתן לי בלק מלא ביתו כסף וזהב. ואברהם נתברך גם בפריה ורביה.ובלעם היה פגום בענין פריה ורביה שהוא ענין הקדושה ועל זה נסמתה עינו כמ"ש ברש"י. וכן חז"ל בפרקי אבות מנו ג' מעלות אצל תלמידי אברהם והיפוכם אצל תלמידי בלעם כי אברהם מכניע את בלעם את העין רעה ועל ידו זוכים לפתיחת כל הברכות, בחי': טוב הוא יבורך. שבת שלום לכולם.